

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637054

Discursus IX. De frequenti Communione. Quàm validæ sint invitationes,
quibus Christus tam per se, quàm per alios ad hanc magnificam suara nos
mensam invitat, ostenditur; ut omnes videant, quàm non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51667)

exoptantibus conferatur: Illam Divinitatem, quæ tanquam ardens amoris infiniti fornax nos expectat, ut vi activitatis suæ totos in se transformet. *Diligenter considera, quæ apposta sunt ante faciem tuam.* Ista considerare, est divinum istum cibum præmandere, priusquam sumatur: his autem considerationibus addere voluntatis affectus iis respondentes, est eundem cibum jam sumptum digere. Nec ignoratis, duas hæc operationes, ut dixi, necessarias esse, ut alimentum sumenti proficiat. Ceterum, quod tempus est magis opportunum de Deo gaudendi, quam hoc, quo nos invitat, imò seipso nutrit? Nullum aliud tempus tantum divinæ Majestati dat campum nos sanctificandi. Ratio est, quia aliis quidem occasionibus gratiam Deus infundit a-

nimis nostris copiosam; illa tamen secundum cujusvis indigentiam ordinata est, & dari solet, vel ut à servitute Diaboli nos liberet, gravi aliquo peccato innodatos, vel ut contra ejusdem tentationes, cum in gratia sumus, nos confortet; hoc verò tempore, si S. Thomæ credimus, gratiam, quam confert, eò potissimum refert, ut nos omnes perfecto secum amore conjungat, *Ad hoc quod homo in seipso perfectus existat, per conjunctionem ad Deum.* Quare utrimini, quæso, hac opportunitate, ejusque desiderio seipsum in cibum vobis dandi respondere, nec solum ipsum recipere, sed actu ipso Communionis in ipsum transmutari efflagitate. *Accedite ergo cum fide, tremore & dilectione, ad mensam adeò dignam; hoc enim erit ad illam ritè decenterque paratum accedere.*

DISCURSUS IX.

De Frequenti Communione.

I. Erversa sanè sunt hominum studia ac propensiones, dum ex ipso præcepto sæpius illud ipsum transgrediendi animum arripiunt! Audite & stupete. Præcipit Deus Adamo propositâ mortis poenâ ne de fructu in Paradiso terrestri sibi monstrato manducet: *In quacunque die comederis ex eo, morte morieris;* & tamen ad hunc ipsum fructum quamprimum audacem Adamus extendit

manum. Parte altera Deus præcipit Christianis, ut si vitâ gratiæ vivere velint, sæpissimè sanctissimo corpore suo in Eucharistia, cujus ipsis, quoties libuerit, copia sit vescantur: *Accipite & comedite: Qui manducat me ipse vivet propter me.* Nihilominus Christiani contumaciter ab hac sacra Mensa abstinent; ab eadem se excusant; licet fame (ut Propheta agebat) exhausti & squalidi cadant in plateis; at tamen in tam pernicioso suo jejunio obstinati perseverant. Quid hoc rei est

Gen. 2.
57.

est? Si Christus in tam magno Cœlitum convivio comparere nobis prohibuisset, absque intermissione, ut ad illud nos admittere dignaretur, supplicare deberemus; Christus verò nos invitat, urget & ad accedendum instigat. *Compelle intrare.* At homines frivolas ob causas se subtrahit. Existimârunt Sapientes aliqui; Amicitiam nullam fore sinceriores, neque constantiores, quàm quæ Abundantiam inter & Paupertatem contraheretur. Quanto enim largiùs ad dandum Abundantia manum aperiret, tanto magis ad recipiendum Paupertas sinum suum esset explicatura; adeoque benefactricis suæ nunquam coactam liberalitatem recipiendo indefessâ animi gratitudine adæquaret. Modò mortales à se ipsis diversi effecti sunt, ut supremæ Bonitati illudant. Deus ad largiendum paratissimus est; homo verò non vult acceptare Abundantia vult se diffundere, nec tamen Paupertas vult recipere. Quousque tam injuriosa amori Divino durabit contentio, tamque commodis nostris invida? Charissimi, prosequantur alij quantum ipsis liber tam probrosam cum Deo litem; nos illi finem imponemus. Ego verò, dum validissima, quibus nos Deus allicit, ad frequentandam Communionem, incitamenta adduco, spero, vos in eo totos fore, ne illa respuatis, iisve obnitamini.

II. Amor Christi, amando se, totus quierus est: in se ipso enim possidet, quidquid amabile unquam desiderari potest; ideòq; in tali actu similis

est auro inflammato, quod quantumvis ardeat, nequaquam tamen fridescit aut spumat. Amando verò hominem Amor Christi plenissimus est desiderijs; quare hic potius argento vivo, quod non quiescit, comparari potest. Unde continua in illo se nobis donandi nata sunt desideria, quæ per omnem deinceps ætatem animum ejus exedebant, adeò ut à primo conceptionis suæ instanti usque ad extremum halitum, non aliud fuisse vita ipsius dici possit quàm contiouum seipso nos pascendi desiderium. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum antequam patiar.* Nec id mihi mirum videtur: quia cum quidquid bonum & pulchrum gratiæ suæ continent, in sanctissimâ Evcharistiâ comprehendere voluerit, (sicut alio loco dixi) in eâque tanquam in tersissima Crystallo dispersos aliàs amoris sui radios unire; itaque in hunc finem omnia suspiriorum suorum direxit jacula, cum moræ impatienciâ nunquam ventura propè illi videretur hora, quâ tam immensum elargiretur thesaurum. Quare illâ jam præsentem, promptissimè eundem distribuit. Sed quid vobis prodest, si non æstimemus? Idcirco cum desideria Christi tandem quiescere videri deberent, dato scilicet dono illo, quo majus in terris optari non posset, nihilominus habet quod desideret, vultque ut frequentissimè ad se manducandum accedamus. Hinc est, quòd semper ipse per se maneat in Altari, ut eo nutriamur confortemurque, atque derelicto quodammodo misero ne

Lue.
22. 15.

Prov.
9. 5.

stro esse in aliam ipsi conformem substantiam transformemur. *Venite, comedite panem meum, & bibite vinum, quod miscui vobis, relinquitte infantiam & vivite.* Dubitabitis forsam, an non nimium dicam, affirmando, Redemptorem nostrum talem frequentiam à fidelibus suis vehementer desiderare? Ut id vobis persuadeam, duo velim perpendatis, Materiam hujus Sacramenti, quod frequentandum est, & finem institutionis ejusdem.

III. Poterat Dominus noster pro materia, ex quâ Eucharistia componeretur, purissimum eligere aurum, pyropos, gemmas, adamantes, quis hoc ignorat? eamque sub forma nobilissimi vitæ pharvacii porrigere. Nec solum poterat, sed etiam debuisset videri; quia olim ad exornandam Arcam tantæ impensæ fuerunt divitiæ, idèd tantùm, quia figuram, aut potius Divini hujus Sacramenti umbram, id est, manna inclusum continebat. Imò si Christus JESUS ad honorandum corpus suum & sanguinem in aula magnificentè exornatâ sacrificavit, (*Cenaaulum grande stratum*) & in calice precioso, ex electo elaborato, qui etiamnum venerationi est in Hispania; quare ad majus decus non etiam tantum bonum sub illustri alicujus substantiæ confortariis accidentibus nobis porrigere elegit? Non est dubium, potuisse hæc omnia facere; ac si fecisset, minus Fidelibus suis communicabilis fuisset. Pauperes ob inopiã edo pervenire non potuissent; divites ob avariciã non voluissent; omnes saltem ob merces adeo pre-

Matt.
14. 15.

ciosas accedere renuissent. Quapropter Christus se dare nobis voluit sub alimentis aded communis speciebus, quod non solum facilius haberi potest, sed etiam usitatus est; omnium enim gustui pariter accommodatur, omni tempore usurparur, omni hominum conditioni servit, cunctisq; ciborum generibus miscetur, ut excellivâ hæc facilitate animati omnes audeant vivificam hanc accedere mensam absque ullis impensis & labore, & absque alio splendido apparatu, ornati solâ conscientiæ puritate. *Venite, & emite absque argento.* Nihilominus adhuc amplius fecit. Eligendo enim pro tanto Sacramento materiam adeo communem, honestati convenientius videbatur, quantitatem saltè materiæ determinare, quæ quovis die à Sacerdote validè consecrari possit. Sed ne quidem in hoc Christi terminum posuit, sed absque timore ullius irreverentiæ, quæ ab aliquo ex mera perveritate animi, in publicâ plateâ corbem panibus plenum venum expositum, aut integram vini dolium consecrante inferri possit, voluit, quemadmodum nullo certo limite finitus est Fidelium numerus, pro quorum salute Eucharistiam instituit, ita, dico, nullam certam mensuram voluit esse substantiæ illius, quæ tam facilis consecrationis virtutè vestigio in tam admirabilem cibum converti possit.

IV. Hoc ipsum desiderium, quod à nobis sæpius hanc sacratissimam mensam frequentari efflagitat, manifestissimè ex sine, ob quem Eucharistia instituta

instituta fuit, apparet. Imaginamini vobis magnum aliquem Monarcham, qui maximæ sibi gloriæ ducit beneficijs cumulare subditos, ad hunc finem relicta regali Sede exire & visitare Regnum suum, ubique insignia liberalitatis suæ relinquere monumenta, sublevare plebem, nobilitare cives, novis dignitatibus titulis nobilitatem exornare. Talis Rex Christi Iesus figura esset, qui in vestimento & femore suo scriptum gerit: *Rex Regum, & Dominus Dominantium*: quia cum ob naturam Divinam, per semet significatam, tum ob humanam, per vestimentum expressam, omnium creaturarum est Dominus. Potissima verò hujus Regni pars sunt Fideles Christiani. *Eccissi nos Deo nostro regnum*. Quæ aptissime in unoquoque in tres ordines, quasi Vasallorum, dividi potest. In plebem sensuum exterorum; in Cives facultatum inferiorum, in Nobiles facultatum nostrarum superiorum. Quare Redemptor noster in Eucharistiâ nos visitans plenitudinem gratiarum suarum quaquaversum dispergit: *pertransit benefaciendo*. Præsentiam suam beatificam illustrat & dicit sensus exteriores, carnemque nostram, quæ est quasi instar plebis, cælestem in ipsa immortalitatis spargendo sementem, ob quam illi nunc fideliter animæ serviunt, subinde resurgant cum eadem, perpetuam gavisuram felicitate, & nunquam amplius morituri. Illustrat & dicit partem hominis appetitivam (quæ est quasi inferior civium ordo) impetus irascibiles refrenando, ardoresque

appetitûs concupiscibilis mitigando, Et quemadmodum olim cum Manna, suavissimus ad irrigandam totam terram ros decidebat, sic nunc quoque alius delabitur ros gratiæ multo melior: habitualis scilicet gratia, quæ in ipsa Communionem ad majorem animæ sanctificationem augetur; & actualis, quæ loco majoris subsidij superadditur. Illustrat denique & dicit supremum nobiliorum potentiarum ordinem, intellectui nova conferendo divina lumina, voluntatem novis affectibus accendendo. Quid amplius? *Ego veni* inquit Christus, *ego veni, ut vitam habeant*: id quod per Incarnationem nobis dedit, & abundantius habeant: quod quotidie amplius dat in sanctâ Communionem. Isti ergo sunt fines Salvatoris nostri, propter quos illi sub specie cibi ad nos accedere placuit. Cur igitur non totus flagrarer desiderio, has tam sublimes suas intentiones exequendi tam ad salutis nostræ, quam gloriæ suæ incrementum? Si non arderet, tam ferventer certè, ut scimus, nos non invitaret, multò minus ingratis, quam à pigerrimis mortalibus passurus est, repulsam se graviter vindicaturum minaretur: audite obsecro, quemadmodum loquatur. *Di. Lac. co vobis, quod nemo Virorum illorum, qui vocati sunt, gustabit carnem meam.* Quibus verbis demonstrat, maximam pœnam, quæ Christianis, Divinam mensam suam aspernantibus, infligi possit, esse, quam sibi ipsis illam nauseantes imponunt, ne illa fruantur.

V. Interim non scirem, quo actu magis expressivo incomparabilem Redemptoris nostri charitatem explicarem, quàm si illam matri compararem, quæ ubera sua semper lacte plena & prompta, quibus eam lactet, tenerimo affectu, suo monstrat filiolo. Sed prius audite, quid olim acciderit. Puerulus quidam, ex ulnis matris suæ, dum illa cum familiaribus suis confabulatur, importunè se proripit, tantùmque manibus pedibusque nititur, ut ad vicinum præcipitium deveniat; Mater fortè reflectens oculos videt obstupefacta, in quanto periculo charissimus suus verteretur filiulus. At quid faceret, ut illum subtraheret? Vocaretne? at voci non obediebat. Terreretne? Sic potiùs ad præcipitandum impelleret. Audite ergo, quàm ingeniosus sit amor. Afflictissima Mater hisce pressa angustijs secum deliberans, hunc modum, qui felicissimè cessit, servandi prolem suam invenit. Aperto sinu ubera lacte turgentia parvulo suo ostendit, quibus ille conspectis allectus, sensim eandem viam; quæ ad præcipitium ascenderat, relegens, lætus in matris gremium jam quasi semimortuæ se recepit. Prorsus similis huic Christi in Sacramento amoris operatio mihi videtur. Sed pro dolor! similis in multis Christianis, nisi fallor, effectus, non apparet? Videt Christus Fidelem quendam quasi Pusionem rationis usu destitutum, ex amabilibus providentiæ suæ brachijs abeuntem, stare in summo præcipitio, manifestissimòque perdendi se pereundique

periculo: alitum clamare non juvat, obstinatus enim vocem non vult audire; nec minæ proficiant, has enim ut effugiat, majori jam desperans se committit discrimini. Unde tantis in periculis Christus Dominus (velut tenera mater cum ipsomet amore suo deliberans) sinum aperit, Divinasque illas exhibet mammillas, quibus ipsi Paradisi Principes lactari solent (*mammilla Regum lactaveris*)¹⁶ ut tali escâ allectus infelix, in sinum Domini sui se recipiat. Et hoc non sufficit, ut tanquam infantes discamus, quomodo servare nos oporteat? amabimus adhuc miseri famem nostram, pergemusque in conspectu Christi adhuc in proximis ruendi periculis nugari, nec propriam perniciem, nec amorem ipsius æstimare? *Venite, comedite panem meum, & bibite vinum, quod misui vobis, relinquit infantiam, & vivite,*

VI. Verùm amicus ille, qui non in speciem nos invitat ad cœnam, satis non habet, per se ad mensam suam nos invicasse, nuncios etiam ad domum nostram ablegat, qui nos sollicitent. Ita & Christus nobiscum agit. Non solum ipse omnes Fideles ad frequentem invitat Communionem, sed ab Ecclesia sua hanc invitationem crebrò vult repeti: *Misit servos suos vocare invitatos.* Verum quidem est, ab Ecclesia nos non obligari sub præcepto sæpius, quàm semel communicare per annum, sed quid hoc importat? facit illa sicut mater, quæ filio suo, omnem cibum salubriorem propter morbum nauseanti, blanditur

rur & dicit: fili mi, saltem hanc buc-
 cellam amore mei manduca: de cæ-
 tero vellet, illum sanum esse, ita ut
 absque nausea ad saturitatem usque
 & ipse se reficere posset. Eodem
 modo sancta Mater Ecclesia videns
 maximam Christianorum partem
 ob concupiscentiæ febrim hunc di-
 vinum nauseare panem, etiam illa
 cuivis dicit: fili mi, saltem semel
 quot annis ob amorem Patris tui Cæ-
 lestis, & amorem mei, quæ plusquam
 mater tuam desidero salutem, huic
 Mensæ accumbito. Sed licet ita di-
 cat, quis non videt, insuper oprare il-
 lam, ut omnes sæpius accumbant, ita
 vivendo, ut quotidie communicare
 possint? Nec debitare licet: quod
 enim Testimonium magis authenti-
 cum ad explicandam Ecclesiæ men-
 tem, quam famosum illud Concilium
 Tridenti celebratum? affirmat il-
 lud; oprare Patres ibi congregatos
 antiquum illum primorum Chri-
 stianorum renovari fervorem, qui
 quotidie pane hoc Evcharistico vesce-
 bantur. Et quia ob temporum no-
 strorum frigiditatem, morumque
 corruptelam, tantum sperari non po-
 terat, prudenter omnes adhortatur,
 rogat, & adjurat per divinæ miseri-
 cordiæ viscera, ut saltem frequentius
 hoc cælesti cibo se reficiant. Simi-
 lia semper fuere Sanctorum Docto-
 rum desideria, qui nobis Ecclesiæ vo-
 luntatem declarant, quemadmodum
 etiam Ecclesia Dei voluntatem nobis,
 quasi ejusdem interpres, manifestat.
 Sed ut non diutius vos detineam in
 adducendis auctoritatibus SS. Augu-

stini, Ambrosii, aliorumque à Sancto
 Thoma citatorum, sufficiant verba in
 Concilio Basileensi annotata; quod
 asseverat, omnes Catholicos Doctores
 laudasse, admonuisse, & continuo
 scriptis suis sanctissimam Evcharisti-
 am recipiendi usum inculcasse, velut
 rem non solum utilissimam, sed ad
 vivendum ex virtute summè necessa-
 riam. *Quòd sæpe accedere dignè & de-
 votè sit valde proficuum, imò summè
 necessarium, omnes Doctores Catholici
 laudant, hortantur, admonent incessan-
 ter fidelem populum.*

VII. Et quia alius persuadendi mo-
 dus, præter exhortationem, est ex-
 emplum, non prætermittit Ecclesia et-
 iam illud nobis proponere, repræsen-
 tando primos nobis Christianos tantò
 hujus Divini panis appetentiores,
 quantò lautius, & frequentius quoti-
 die illo vescebantur. *Erant perseve-
 rantes in communicatione fractionis
 panis. Atque ita loquendo (adultæ
 jam Ecclesiæ successus considerando)
 videor mihi celeberrimam illam à
 dormiente Babylonæ Monarcha
 conspectam videre statuum, ad pro-
 positum nostrum iterum comparem-
 tem. Caput ejus erat ex auro, pedus
 ex argento, femora ex ære, tibiæ par-
 tim ex ferro, partim ex luto. Idem
 videre est in re nostra. In primitivâ
 Ecclesiâ sub gravissimis pœnis tene-
 bantur Christiani quotidie commu-
 nicare, ut Sanctus Thomas ex horren-
 dis illis Sancti Anacleti Papæ verbis
 in Sacris Canonibus allegatis colligit:
*Peractâ consecratione, omnes comuni-
 cent, qui noluerint Ecclesiasticis carere
 limi-**

*S. Tho.
 3. p. 9.
 80. ar.
 10.*

*Act. 2.
 42.*

Dan. 2.

*S. Tho.
 3. p. 9.
 80. ar.
 10. ad
 5.*

*De Con-
 sec. d. 2.
 c. per a-
 ctâ.*

limi-

liminibus: sic enim & Apostoli statuerunt, & sancta Romana tenet Ecclesia.

Epist. Et hæc consuetudo sat diu duravit, *ad Luc.* ita ut Sanctus Hieronymus testetur,

ad sua usque tempora in Ecclesiis Hispaniæ perseverasse. An non ergo pulcherrimum vobis hoc ex auro caput videretur? Sed ecce, successit pectus

Epist. ex argento. Paularim vivax ille devorionis Spiritus cæpit intepescere;

ad Ca. sar. a. unde Sanctus Basilius refert: suâ jam

pud Ca. nis. q. 9. ætate non amplius quotidie solitos funis. 9. 9. isse, Christianos communicare, sed

de Ev. char. tantum quatuor vicibus per hebdomadam; Die Dominicâ, feriâ quartâ,

Epist. sextâ & Sabitho. Pectori argenteo

118. ad Januar. venter successit ex ære, quia, ut scribit S. Augustinus, quidam solum die

Dominicâ huic cælesti mensæ accubuerunt. Nostris verò temporibus

ignobilis illa, ferri & luti pars obtingit: ferme enim vsude devotus existimatur ille, qui quovis mense semel

communicat; adeo plurimi Fidelium à primis Christianis turpius, quam vilis

limus ab auro degenerarunt, ut non nisi una vice quot annis communicent. Tanta est nunc Christianorum

nausea.

VIII. Quamobrem morum, quam in animabus multorum aspiciatis, diversitatem, non est, cur admiremini;

diversum enim est illorum nutrimentum. Cibus constanter sumptus magnam

habet vim hominis complexionem mutandi; ita ut Medici existiment, eum qui anno integro lacte vesceretur,

totam sanguinis sui massam renovaturum. Quare si antiqui illi Christiani continuò illo vitæ lacte

pascebantur, quis mirabitur, eos quæque tantum à perversis moribus nostris fuisse alienos? Tertullianus scribit,

majus æstimatum fuisse supplicium, homini lascivo, quam foribundo Leoni in prædam datum esse. Unde pudicitiam, etiam coactum & sine

consensu, aut culpâ suâ perdere, atrocissima inter illos poena habebatur, imò ipsâ morte truculentior.

Labem Ap. pudicitia apud nos atrocior omni c. v. penâ, damnando ad Leonem potius, quam ad Leonem confessi estis. Ita dicebat generosus ille orator, vim nefariâ

Christianis illatam, persecutoribus exprobrando. Hisce verò diebus nostris amaras oportet effundere lacrymas,

quando, ut nihil dicam de fornicatione, ipsum etiam adulterium, tot & tantis condemnatum legibus, à tot

proscriptum locis, imò ab ipsis etiam barbaris capitali vindictam penâ, multas Christianorum per domos velut triumphantium ritu invehitur.

Tam notabilis diversitatis causa est, quam assignavi, alimenti diversitas.

Tot impuditiæ, tot scandala, tanta morum dissolutio, quæ Sanctam Ecclesiam inconsolabilibus cogunt plorare lacrymis, citò tollerentur, si devota

illa primorum temporum frequentatio Sacramentorum inter Fideles introduceretur. Et ut quædam aves in

India Orientali, licet mortuæ, non corrumpuntur, quia viventes fructibus & floribus aromaticis pascebantur;

ita motum perversorum nostrorum putredo facile sanaretur, si hoc purissimo cibo viscera nostra frequenter condiremus. Ut ergo in viam

re-

redeamus, intueamur Progenitorum nostrorum exempla, qui ad sequenda vestigia sua, ut non aberremus, nos invitant. *Interrogate de semitis antiquis, quæ sit via bona, & ambulate in eâ.*

IX. Quod si invitationes istæ, & exempla à multis retrò actis seculis petita, impofterum corda vestra permovere non valent, poteritisne excusare vos, ut ne saltem animæ vestræ, aded vobis intimæ, non audiat impulsus? Nonne vos ipsi toties fragilitatem vestram deploratis, experienciâ docti, viam mandatorum Dei pluribus lapsibus quàm, ut ita dicam, passibus à vobis signari? Quare ergo, si ita est, firmare illam negligitis? Considerate ergo, ut tandem aliquando persuadeamini, considerate, inquam, tribus præsertim animam vestram indigere subsidiis: Cibo ad nutritionem, medicinâ ad sanitatis reparationem, & armis ad defensionem. Omnes istæ tres necessitates & indigentia si modò vultis, piâ & frequenti communione suppleantur. Primò indiget illa cibo: siquidem vita supernaturalis gratiæ in terris vitæ naturalis defectus participat (utraque enim amissioni subiecta est) hoc tamen discrimine, quod vita corporis aded mortalis sit, ut mortem denique effugere non possit: vita verò Animæ illam evitare potest. Quare sicut cibus restaurando id, quod calor naturalis consumpsit, vires corporis nostri reparat novo vigore, ita ut vitam prolonget; sic pariter Eucharistia, quod à concupiscentia deperditum est, non solum restau-

R. P. Segneri S. J. Christ. Instr. Tom. III.

rat, sed tam novos animæ superaddit spiritus, ut non solum vitam prolonget, sed æternam reddat. *Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum.* Jo. 6. 52. Ita tamen, ut in utroque casu, cibum, si effectus sequi debeat, frequenter sumi oporteat. Quod si generosè animum ad experimentum capiendum applicueritis, me verum dixisse sentietis. Animalia, quæ sanguine carent, vitæ sunt brevissimæ; apes tamen multis animalibus sanguine præditis longiùs producant vitam, non aliam ob causam, quàm quod continuò saluari illo cibo, quale est mel, humidi & calidi, quo egent, defectum suppleant. Idem quoque vobis eveniret; sentiretis enim vos, fragilitatis vestræ vitio non obstante, aded roboratos, ut non solum facillè vobis foret, vitam gratiæ in multos annos conservare & vivere, sed etiam nunquam mori, eademque vitâ usque ad ultimam spiritum gaudere. Et certè si diligenter defectuum nostrorum origo inquiratur, existimo, fermè omnes ab exigua ad Communionem præparatione, aut à rarâ ejusdem frequentatione proficisci. *Percussus sum ut fanum, Ps. 101. & aruit cor meum, quia oblitus sum comedere panem meum.* Et si hoc Sancti ipsi de se affirmant, vos judicate, quid peccatoribus eventurum sit? Ipse S. Tho. Adamus inter terrestri paradisi delicias nunquam vitam conservasset, ita ut nunquam eam perdidisset, si ex arbore vitæ ad immortalitatem conservandam à Deo productâ rarè tantùm comedisset.

Q

X. Ad.

X. Adhæc non sufficit, ut Exercitui alicui bene prospectum esse dici possit, eum multos numerare annonarios, ad annonam seu comestum militibus suppeditandum; sed insuper plures habeat Chirurgo; necesse est, qui vulneratis medeantur. Sic prioris se res habet cum Ecclesia, cui non solum Christus Corpus suum, ut alimentum, sed etiam ut pharvacum, & medicamentum reliquit, ut quævis vulnera militibus suis præliantibus inflicta sanari possint. *Medicamentum purgans vitia, & omnia mala expellens, ita à Sancto Ignatio Martyre Sancta Evcharistia appellata fuit: Medicamentum scilicet, quod virtutem habet omnes habituales infirmitates sanandi, & ab actualibus præservandi: palliones, dico, inordinatas componendi, sanctiores ingerendi cogitationes, animamque ad meliorem valetudinem, quàm quàm ante læsionem gaudebar, reducendi. Sed omnia hæc paulatim operatur: nostræ enim dispositioni, quæ ordinariè valde imperfecta est, se conformat: id quod præsertim viriis addicti observare debent, quibus hoc fulcrum ad non relabendum magis, quàm virtuti deditis, est necessarium; ita, ut quando innocens aliquis jam firmiter perseverat in gratia, licet rariùs sacrâ hac fruatur mensâ, id tamen poenitenti non perinde succeder. Quando fructus arboris sani sunt, ad eos sic conservandos, sufficit parùm straminis: at quando jam corrupti sunt, plura & inordinatiô opus est diligentia; ballienti*

*Ep. 14.
ad Eph.*

enim saccharo immergendi & condiendi sunt, aliâ putrescent.

XI. Denique Servator noster, ut fieret nobis omne bonum, non solum corpus suum in alimentum, & immortalitatis antidotum nobis dedit, sed etiam perfectissimam ad arcendos Adversarios nostros Panopliam illud ipsum constituit. Hic est ille panis Gedeonis, qui tantâ Ducis sui cælestis gloriâ in gladium conversus cunctas Infernalium Maditarum vires omnino infringit, eorumque castra sursum deorsum vertit. *Parasti in conspectu meo mensam adversus eos, qui tribulant me. Ecce integrum omnis generis contra Dæmonem offensivorum & defensivorum armorum, in sacrosancta Evcharistia armamentarium. Quare quælo his promptè armis vos munire alluicite; certè mirabiles statim sentietis effectus, præcipuè quando pluraquàm aliâ, aut ab interna alicujus passionis violentia, aut ab externo Adversariorum insultu imperemini. Quod si distinctiùs scire desideratis, quomodo hujus Sacramenti virtute tantæ victoriae obtineri possint, paucis expediarn. Duobus modis obtineri possunt: tam per hoc, quod in se continet Sacramentum, quàm per id, quod significat; in se authorem gratiæ continet, qui est Christus, cujus aspectus solus si hostes in fugam conjicere potest, quid faciet, ubi præliatus comparebit? Secundo cum ipsismet Christi passionem significet, an non est hoc torum rec-*

*Palad.
l. c.
19.*

gere Infernum, perditionem ejus & triumphos per Crucem de eo relatos commemorare? Mos vero illi ipsi sumus, qui caelestibus his, armis, parvis faciendo, suam auferimus efficaciam, nostraque ipsidem urendi negligentiam, ne formident, quotidie Diabolos reddimus fortiores. Haec, quae dixi, historiam fide dignam confirmabo. Adulescens quidam infano feminae matrimonio junctae ardebat amore, quam nullam arte (tam illa honestatis tenax erat) in sua perfida desideria pellicere poterat. Hinc amore in odium verso, Magnum adiit: qui rogatus, diabolicis suis incantationibus effecit, ut mulier illa omnibus in equam mutata videretur. Cogitate, quis mariti in hoc spectaculo fuerit sensus! miseram alloquebarur, amplexabatur, blandiebatur; sed semper frustra, non enim aliud accipiebat responsum, quam recalcitrationes. Unde post tres dies absque ullius cibi fructione exactos valido alligatam funi magno cum labore ad Sancti Macarii Cellam deduxit; qui Spiritu illuminatus, id quod erat, cognovit; accepta prois aqua lustrali feminam aspergens, lectisque supra eam quibusdam precibus, pristinae formae restituit. Deinde allato eandem cibo refecit. Sed scitisne, quam salutaria illi monita dederit? Ut scilicet, quam possit, saepissime communicaret, docendo illam? ideo tantum potestatis in eandem habuisse Diabolum, eò quod plusquam integro mense à Sacratissima Christi mensa abstinisset. *Haec tibi acciderunt, quod jam quinque hebdo-*

madis non accessisti ad intemerata nostri Servatoris Sacramenta. Quod si ergo ob quinque hebdomadas, quibus hoc Sacramentum à nobis non recipitur, tantum damni inferre potest Diabolus, quid fiet, ubi tot & tot mensibus, ut plurimum mos est, sacratissimae mensae aliqui non accubuerint?

XII. Quam beatos parte altera effectus in nobis produci videremus, si propriam vincendo tepiditatem ipsum omnium gratiae fontem in nobis reciperemus? Id, quod clarissime apparet in tot & tantis, sedulo sacro hoc se cibo reficiuntibus, qui plurimos annos, quin omnem quandoque vitam, gravis noxae expertem ducunt. Ipsamet ratio hoc confirmat, quandoquidem, qui saepius communicat, saepius etiam Confessione Sacramentali conscientiam eluit, saepius malum à se commissum dereftatur, renovandaque dolorem optimis propositis peccato resistendi, animum obfirmat. Adhaec aut condignis poenitentibus, aut indulgentibus pro peccatis admissis Deo satisfacere procurat. Similiter Communicans praecipuarum virtutum actus exercet, Fidei, veritatem divini Sacramenti credendo; Spei, exspectando desideratos effectus Charitatis, amando Dominum suum tam liberalem, ei quo placere conando; Religionis, illum adorando; Recognitionis, illum admirando; Humilitatis, in conspectu suo se prosternendo, aliisque similes virtutum actus, qui toties iterati, quis verbis exprimere poterit, quantos fructus, quantumque robur animae adferant? His tamen omnibus

se privat, quicumque hostis sui ipsius aut non aestimat aut non amat hanc frequentiam, quam tantopere vestro commodo vobis hucusque persuadere conatus fui.

II.

XIII. Invitat ergo vos, Charissimi, Christus, invitat vos Ecclesia, invitat vos anima vestra, ut frequenter hoc sacratissimo Altaris epulo vos reficiatis; simul omnes optarent, ut essetis quasi arbores fixæ & firmæ circa mensam divinam: *sicut novella olivarum in circuitu mensæ Domini*. Quid vos autem ad invitationes tot, totiesque repetitas responderis? Saltem dicite mihi, quid vestro nomine responsi dare possim? Quamquam ne quidem opus est, ut vestras mihi excusationes confidatis, optime enim cunctas novi; si tamen excusationes sunt, & non potius inhumanissimæ repulsæ. Atque hæc sunt tres illæ nominatissimæ repulsæ in tribus hominum generibus in Evangelio significatæ, superbis scilicet, avaris & sensualibus, cænam illam magnam, Sacramenti figuram, accedere detrectantibus.

*Ps. 127
9.
Luc.
14. 20.*

XIV. Primi ergo, qui hanc cælestem mensam non curant, sunt superbi, eo prætextu, ne, si nimis frequenter illam accedant, aut contemnantur aut etiam, quod pejus mihi videretur, ne ipsi Christum Dominum contemnant. Quod si quempiam talem ad frequentiore exhortemini Communionem, quam primum respondebit; quod si frequentius accederet, quemvis sibi objecturum; Ecce devo-

tulum, quam libenter hic vellet videri Sanctus; quam torto incedit collo? Et hoc sufficit, ut ad cænam à Christo invitati respondeant: *non possum venire*. Satis apparet, holce tales superbiæ suæ fumo excæcatis esse, ut non videant, quantum pro re nauci bonum amittant. Sanctissimam Communionem intermittitis! quam ob causam? Ob infanorum quorundam disteria: hæcine vobis moram injiciunt, quod minus ad Deum accedatis? Quis Piscator ad litus maris Indici inæstimabilis alicujus gemmæ piscationem intermittere ob quæ frigidæ formidinem? O si & vos intelligeretis, qualis sit hæc paradisi gemma, quam vobis in sacra Hostia Sacerdos porrigit! non solum frigus linguæ specie tenus Christianæ non timeretis, sed integrum opprobriorum oceanum huic tam præclaræ acquisitioni oppositum contemneretis.

XV. Intolerabilior nihilominus est prætextus, quem adferunt, dicentes; se ob reverentiam à Communionem abstinere: quasi contrarium facere sit, præter decorum, nimium se Deo familiarem reddere. Hæc tamen personæ, quæ nihil aliud gerunt in capite, quam ambitionem, sui existimationem & vanam gloriam; personæ, quæ ob vile honoris punctum millenis se implicant tricis, existimantque, ad leve disterium non aliter, quam colapho, responderi debere; personæ, quæ in conversatione, vestitu, & omni vita non nisi superbiam stantissimæ dico sunt postea illæ ipsæ, quæ ex me-

na spiritus humilitate Christo cum
 S. Petro respondent *Exi à me Domine ,
 quia homo peccator sum.* Præclare
 faceret Sacerdos, si quandoque, aut
 quia de eorum dispositione dubitat,
 aut ad puniendam eorum dissolutio-
 nem, solemniora aliquo die festo, quo
 populus frequentissimus sacræ Mensæ
 accumbit, salibus Communionem
 interdiceret; tunc videretis, quis sit
 ille humilitatis Spiritus, qui illos ab
 hac mensa frequentanda retardat.
 Insurgent contra Sacerdotem illum,
 quasi injustum & intolerabilem; mi-
 nabuntur, ad iudicem magis peritum
 se appellaturos; protestabunturque,
 se tale non toleraturos opprobrium,
 ut soli in tanta communicantium
 multitudine à divina Mensa arcean-
 tar. Ecce pulchram illam erga Chris-
 tum reverentiam. Ecce pulchrum
 illum nimiam cum eodem contrahen-
 dæ familiaritatis timorem! Quæso
 larvam tandem aliquando deponite,
 aliudque vultum induite. Nolite
 dicere, majoris respectus causâ erga
 Deum vos ab hac sacra abstinere Men-
 sâ; sed faciamini, ob majorem liber-
 tatem, quâ gaudere ipsi vultis, vos
 sacram horrere Communionem, &
 quia plenas interrim habenas passio-
 nis vestris laxare cupitis, semperque
 magis indignos & divinæ hujus Men-
 sæ incapaces vos reddere, à qua ob
 frigus cordis vestri modò vos subdu-
 citis. Cæterum quis ignorat, veram
 erga Deum reverentiam ab amore
 erga eundem proficisci; quapropter,
 si vos ab illo abstrahit reverentia,
 quare non potius vos impellit amor,

ad quem multò magis adhortatur
 Scriptura, quàm ad timorem? Quare
 cum dixisset Christo S. Petrus, *exi à
 me Domine, quia homo peccator sum,*
 statim Christus subjunxit, *noli timere*
 quia, ut benè notat S. Thomas, ad S. Tho.
 uniendum se Christo amor prævalere 3. p. q.
 debet timori. An fortè pro Com- 80. a.
 munionem Paschali digna vobis vide- 16. ad
 tur dispositio annum integrum quo- 3.
 vis iniquitatum, & scelerum colluvie
 transfactum præmisisse? Atque hæc ipsa
 est Christianæ Reipublicæ clades, ut
 exclamat S. Joannes Chrysostomus, *Hom. 5.
 Hoc est, quod universa perturbat;* Exi- in. l. ad
 stimare bonam ad Communionem Ti-
 esse præparationem, non munditiem *motib,*
*animi, sed intervalla temporis longioris,
 meritum putas. Semper est Pascha, cum
 adest cordis munditia.* Ah quàm vo-
 rere illa omnis dies, est festus, & omnis
 festus dies, est Pascha, qui sincera pec-
 catorum confessione animam purifi-
 cando, vero tot, & tantorum lapsu-
 um dolore Deo appropinquat, virés-
 que resurgendi stabiles desiderat!
 Imò audeo dicere, raram Commu-
 nionem non solum non esse ex natura
 sua ad dignè communicandum dispo-
 sitionem, sed potius novum minus di-
 gnè communicandi, quàm unquam
 esse periculum. Peccatum enim pro-
 pter hanc dilationem & magnopere in
 cordibus nostris inveterascit, malo-
 rum habitum tyrannis invalescit, re-
 bellium appetitum augetur tumultus,
 magisque semper anima hostium suorum
 servituri subicitur, & ad excutiendum
 illorum jugum, Deoque serviendum
 inepta efficitur. Quapropter ab

Q 8

hac

hac reverentia, quam tantopere ostendatis, cavere vobis: non enim ad capiendas animas Diabolus aptiores habet pedicas, quam pietatem male fundatam. *Caveamus*, inquit ad

S. Cyril. veamus, ne loco laquei, damnosam religionem Diabolus nobis praeferat.

1. 4. in Joann. 6. 17. XVI. Nec minor est numerus il-

lorum, qui plurimorum praetextu negotiorum hanc invitationem non acceperunt, proprijs utilitatibus suis studentes. Oportet illos adesse in officina, adire forum & nundinas, rei familiari necessitatem patienti, attendere; verbo, tempus non habent. Hi non fumo superbiae, sed terrena cupiditatis pulvere à Dæmone excæcati sunt; unde etiam illorum caecitas diutius illà alterà perseverat. Providendum est familiae; concedo, sed an non etiam habetis animam? Cur ergo non etiam illius geritis curam? Estne possibile, ut integrum mensē rebus familiaribus impendentes, non duas saltem horas quovis mense vobis tribuatis, quibus semel confitendo & communicando salutem vestram vobis certam facistis? quis Pater tam iniquus esset, qui cum duos habeat filios, & panem unicum, saltem mediam cuivis partem non largiretur? Vos animam habetis & corpus; & licet animae, tanquam caelestis & altioris originis, quasi natu majori, melior portio conveniat, quare saltem non aequalem illi portionem vultis concedere? An non summa erit iniustitia, miseræ nec relinquum aliquid temporis indulgere, sed præeram

debilitate humi prostratam resignare? Quæ sunt illa negotia? Quæ perturbationes & tria? An ideo in mundum venistis, ut terram, & cum terra tractetis, aut cum ipsa terra caelum mueris? Quomodo igitur primarium creationis vestrae finem defeceritis, ut boni illius umbram, lucelli dico tenuis, sequamini, quod tantis vos curis & molestiis implicat? Lupum ajunt, ob nimiam famem terram devorare; quod si deinde lapidiforem inveniat cibum, terram revomere; illéque vesci. Ex par non sit, vos id ipsum facere? Jure merito terram aded vilem curare non deberetis, utpote, quæ animam satiare non potest, nec ullam adferro quietem. An non ergo ferculo tam electo, tam salutari, quod est panis ille, qui de caelo descendit, illam postponeris? Pro una sola Communionem, deberetis omnibus terræ bonis posthabere, totius anni dies impendere, & ne medium quidem solenniore diem adhiberetis, quem tamen integrum ex alio capite Deo dare tenemini? Quod si ita agere pergetis, bene dixerō, hominem non amplius esse, ut communi fertur proverbio, homini lupum, *homo homini lupus*, dicam sibi ipsi plusquam lupum esse.

XVII. Sed detertus his est, quod quidam non solum rariis divino hoc epulo reficiuntur, sed etiam alios ab eo sumendo absterrent. Unde si uxor, si mater aut soror, propter Communionem solito diutius morantur in templo, ecce omnia sursum deorsum vertuntur, redeuntes calam-

aiarum & acerbissimorum disteriorum tempestate obruuntur, ita ut miseræ feminæ pavonem semellam in exiguo illo, quod faciunt, bono imitari cogantur, quæ, ut pullos suos excludere possit, nidum pavoni abscondit, ne ab illo inventa importunè ab incubando impediatur.

XVIII. Verum est, omnium, qui sanctam Eucharistiam recusant, impudentissimos esse homines sensuales, ob scdissimas, quibus eorum oculi obducuntur, sordes mirum in modum excæcatos. Isti ne quidem foliorum regmine ignominiam suam abscondunt, sed liberrimè Christo & Ecclesiæ respondent: *Non possum venire.* Sed qua de causâ? Quia turpissimas voluptates suas nolunt relinquere: quia inveteratas nolunt abrumperè consuetudines: quia ne quidem brevi temporis intervallo carnalia animo pellere volunt desideria, nec à fœditatibus, quas tam arctè amplectuntur, sese avellere. *Amplexati sunt stercorea.* Non ideo tamen decet illos, à Confessario ad frequentiorè Communionem admonitos, ob reverentiam, quam prætendunt, indignos se cognoscentes, tam diu ab hac puritatis mensa abstinere. Sat scimus, fat scimus non esse propriæ cognitionem miseræ, sed propriæ amorem miseræ, qui eos ab hac sacra Mensa avertit. Hæc vita illis aded delictis referata viderur, ut dolori ipsis sit de eadem mutanda cogitare. *Et esse sub sentibus delicias putant.* Non ideo scabæ à rosis invadendis abstinent, quod se illis indignos æstiment, sed quia ster-

core innutriti illud amant, amplexantur, plenisque buccis vorant. Quamobrem quia duo carnalium huiusmodi hominum sunt genera, unum eorum, qui sub catenarum suarum onere ingemiscunt, & se liberare anhelant: illorū alterum, qui non tantum non gravantur, sed quasi torquibus aureis gloriantur; his ita pronuncio: Tales hominū quisquiliæ, qui peccata sua adhuc amant, nec animum inducere volunt, ut proximam labendi occasionem evitent, tales inquam, ab hac cælesti mensâ longè removeantur, nec notissimæ illi Apostoli prohibitioni advertentur, quâ caver, ne quisquam uno eodémq; tempore immaculatæ Christi, & abominatæ Diaboli mensæ accumbere audeat. *Non potestis mensa Domini participes esse, & mensa Demoniorum.* Alterum verò genus hominum, quod malo suo quærit remedium, sufficientique cum dolore & proposito ad recipiendum in Eucharistia Christum se disponit, omnino ingenti cum humilitate & fiducia Medicum suum accedat amabilissimum, propriâ manu hoc cæleste ipsi remedium porrigentem, dum dicit: *Accipite, & comedite.* Imò quò ardentioribus & importunioribus concupiscentiæ stimulis nos impeti sentimus, eò frequentius ad eosdem retundendos sacra huic Mensæ accumbere deberemus; in ea enim Vinum illud, quod germinat Virgines, proponitur. *S. Tho. Vinum germinans Virgines; fomi- 3.p. 9. tem concupiscentiæ diminuens, paulatimque ardorem refrigerans. Mo- 6. & dum autem, & mensuram talis frequen- 48. s. 7.*

quonrationis hanc debere esse iudico, ut antequam in pristinum quis relabatur peccatum, accedat. Sic enim *Communionio* multarum instar esse. Medici volunt, antidota absque comparatione plus prodesse sumenti ante venenum, quasi præservativa, quam veneno jam hausto curativa, ita ut ad tollendum illud non sufficiat illa ipsa dosis, quæ præservasset, sed quintuplum augeri debeat. Ita Sanctum docet Concilium Tridentinum; Christum hoc divinum instituisse Sacramentum pro graviorum culparum antidoto, & leviorum curativo. *Sumi*

Ser. 13. voluit hoc Sacramentum tanquam antidotum, quo liberemur à culpis quotidianis & à peccatis mortalibus præservemur. Atque ideo, ut, sicut æquum est, illo utamur, conveniens esset, tam sæpe eodem frui, quasi priore Communionio acquisitam perdidissemus gratiam. Adeoque paulatim pravi debilitabuntur habitus, opprimus in cordibus generabitur puritatis affectus, immaculatæque Redemptoris nostri caro corpus nostrum balsamo condiet immortalitatis. Experimur hoc quotidie, videmusque tot homines hoc electo crebrius utentes medicamento, ejusdem virtute planè spirituale in corpore vitam ducere. Cervus non est subjectus febrili hinc referunt, feminas quasdam Principes Romanas quotidie ejusdem carnibus vesci solitas, absque ulla infirmitate extremam attingisse senectam.

Plin. l. 8. c. 22. Quasdam nos principes feminas scimus, omnibus diebus matutinis carnem cervi degustare solitas, longo auro ca-

ruisse febribus. Fides sit penes auctorem. Scio Dominum Jesum, qui se in sacris Canticis cervo comparat, velut ab omni impuritatis umbrâ alienum, animabus crebrò devotè communicantibus ælem addere vigorem, qui non solum infrenatarum passionum febrim planè extinguat, sed etiam vitam longam, imò perpetuam conferat. *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum.*

XIX. Sed quæ vestra tandem, Charissimi, est sententia? Vestrae vos excusationes non magis quam leporem fugientem agri post messem protegere possunt. Quod responsum, iterum repeto, ad tot Christi, Ecclesiae, vestrarumque propriarum animarum invitationes reponere potestis? Si Christus vos vult locupletare, cur sinum vestrum non expanditis? Si Ecclesia vocat, cur, qui ejus filij esse gloriamini, non illam audicis? Aut cur saltem animarum vestrarum non miseremini, quæ quasi omni horâ fame pereunt? quas tamen saltem semel in mense sacrâ Communionio conservaretis. Quantum putatis, doluisse Adamum, quando terrestri ejectus Paradiso suam agnovit stultitiam, quòd cum vescendo de arbore vite immortalitatem adeptus fuisset, ex prohibita sibi comederit arbore, quæ mortem illi attulit? Etiam vos ad extrema deducti dignam reprehensione vestram execrabilini negligentiam, quæ animam vestram ab arbore vite fruenda impedivit, & forte solum ob illum finem, quòd liberiùs voluptatibus à Deo prohibitis scui possitis.

Et

Et quis scit, an hæc ipsa negligentia non futura sit causa, ut non à terrestri, sed cælesti Paradiso excludamini? Profecto omnis nausea mala est; pejor tamen est illa, qua panis nauseatur. *Omnia ex his nauseatio mala, panis autem pessima. arabic. ma.* Valde etiam timeo, ne hæcaversio, quam ostenditis, ingustando pane Angelico, magnum sit reprobationis vestræ, mortisque æternæ imminentiæ indicium. Audio Prophetam admirandum sic exclamare: *Ecce qui elongant se à te, peribunt.* Ecce, inquit Propheta (quasi prodigio attonitus) *Ecce, sunt, qui se à te, Deo meo, avertunt, cum eos tu non fugias, sed quæras. An non hoc est stupendum, quod paupertas fugiat divitias, quod infirmitas nauseet salutem, quod creatura renuat conjugij Creatori? Quamprimùm inventus fuit panis, homines dereliquerunt glandes: jam verò postquam pro nutrimento illorum panis de cælo descendit, easdè reperunt. Quid pejus facere possemus, si nostri ipsi essemus Tyranni, & ad mortem usque nos ipsos odissemus? An Christus juratissimus totius humani generis inimicus, velut primarius Sathanæ Regis sui administrator, non poterit pejus Ecclesiæ inferre damnum, quam divino hoc Sacramento privare homines. Sed jam nunc multorum animæ hanc videntur experiri rabiem, dum seipsum tanto tempore tam immenso destituunt bono, quamvis nondum infelix ille, qui hoc eos priveret, comparterit.*

XX. *Elongant se à te.* Elongant se à te, ô Domine, qui illorum es nutritor. *R. P. Segneri S. J. Christ. Instr. Tom. III.*

mentum, ideoque quid aliud expectare possunt, quam mortem? *peribunt. Miseri! ita peribunt.* Non est dubium. Certi quidam populi Abyssinis vicini, expectant, donec post rigidissimam Quadragesimam, ab his observari solitam, debilitati sint, virèque amiserint; quos tunc ex improvise aggrediuntur, & stragem edant. Eodem modo cum Christianis in malefano hoc jejunio obstinatis procedit Diabolus, quos ubi debilitatos, famèque consumptos videt, adoritur, & non valentes repugnare profligat.

XXI. *Qui elongant se à te, peribunt.* Si Dominus noster in Eucharistia est medicina nostra, *Pharmacum immortalitatis*, ut eam vocat S. Ignatius Martyr, quicumque illud sapius accipere recusat, perire necesse est. *Non habebit vitam æternam in semetipso manentem.* Nec satis erit, aliquot vicibus per annum sumpsisse, quemadmodum, ut dixi, non satis fuisset in terrestri Paradiso aliquoties tantum ex arbore vitæ pro immortalitate consequenda comedisse.

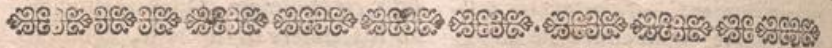
XXII. *Qui elongant se à te, peribunt.* Si Christus seipsum armorum vice dedit, quis mirabitur vulneratum occumbere, qui non vult illis uti, aut cum tristitia & tædio hisce se munit? Quid de milite illo sperari potest, cui ipse etiam gladius est oneri? Absit, Charissimi, imposterum, absit, ut ab hoc pane vitæ nos elongemus, regemus Dominum, ut majori cum fructu nos illo vesci

R

con-

concedat. *Domine, semper da nobis panem hunc, ut dignam tam perfectâ refectioe degendo vitam per infinita secula mereamur illâ perfrui in cælo, non amplius per manus Fidei, sed per*

claram visionem beatificam nobis porrigendâ, cuius interim cum sit causa, pignus est omnium Fidelium Christianorum securissimum.

DISCURSUS X.

Detestatur horribile illorum Sacrilegium, qui cum gravis noxæ conscientia communicant.

I. **U**as olim injurias gravissimas Soli interebant Barbari Africae populi. Prima erat illorum, qui in odium radiorum nimis ardentium ejus aspectum fugiebant, ita ut ne illius cogerentur sustinere lucem, in palustribus se vallibus absconderent. Altera erat illorum, qui atrociori insultu nunc saxa, nunc sagittas in ejus despectum per aëra ejaculabantur. Utamque hanc injuriam contra verissimum justitiæ Solem à populo Christiano renovatam deplorare cogor, eo ipso tempore, quo speciebus Sacramentalibus obvelatus, sed non repressus, millenos charitatis radios in nos diffundit. Quidam ipsi terga obvertunt, ut vidimus, mille afferendo excusationes, ne frequentiore ejus refectioe suo calore accendantur. Alij denique effertiori audaciâ illum adoriuntur, indignèque communicantes vulnera illa renovant, quæ olim in carne mortali pro nobis sustinuit. Quare cum utrumque hunc indignissimum abusum tolerare non

possim, primùmque præcedenti Discursu pluribus detestatus fuero, alterum, utpote detestabiliorem, nunc aggrediar; ut si fortè jam animos vestros invalit, eundem expellam, aut ne unquam accedat, aditum præcludam.

II. Non est monstrum magis stupendum, quàm quod ex partibus ad-versantibus componitur. Quas verò partes magis diversas, conjunctas spectare potestis, quàm in uno eodémque corde peccatum & Christum? Si Lucifer Diabolorum Princeps cum Sancto Michaelè omnium Angelorum præcipuo conjungeretur, exigua esset monstrositatis illius adumbratio, quàm quotidie toti cælesti curiæ tot Sacrilegi exhibent; primarii hujus Sacramenti finis obliviscentes, qui est Christum cum homine conjungere; *Sacramentum, quod ipsum Christum conjungit homini.* Ita definit S. Thomas. Quia verò semper res duæ horrendæ in quovis monstrò considerari possunt, deformitas scilicet, quam in se continet, & damnum, quod minatur; utramque perpendimus pesti-

Diodor. Sic. rer. antiq. l. 3. c. 2. Solin. c. 39.

Arif. l. 4. de gner. ani. mal. c. 4.
S. Tho. 3. 2. q. 65. ar. 3. ad 3.
Opusc. 26. c. 1.
Dion. 2. 23.
S. sent.